

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. София, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в закрито заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

като разглежда докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20231100900199 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 от ЗТРЮЛНЦ вр. глава XXI от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 20230126124659, подадена от „А.К.****“ ЕООД, ЕИК *****/ в ликвидация/, срещу отказ № 20230123122157/24.01.2023 г. на длъжностно лице по регистрация (ДЛР) при АВ, постановен по партидата на „А.К.****“ ЕООД, ЕИК *****. Жалбоподателят счита, че неправилно длъжностното лице е отказало да заличи дружеството поради приключване на ликвидацията. Сочи, че им е известно, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки С220022-022-0058512/30.08.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП София е наложен заповед върху дяловете на едноличния собственик на капитала на дружеството – Г.Р.А., но счита, че той не пречи вписването на заличаването на търговеца, тъй като е приключило производството по ликвидация. Поддържа, че представените към заявлението документи сочели, че ликвидационният дял бил 0 лева и нямало пари, които да бъдат разпределени, поради което не се дължи писмено уведомяване на този кредитор според жалбоподателя. Изпълнение на изискването на разпоредбата на чл. 73 в от ТЗ според него е необходимо само ако ще има плащане към едноличния собственик на капитала, а в случая поради липса на имущество, нямало да се извършва такова и няма пречка да бъде постановено заличаване на дружеството и без такова уведомяване. Изтъква, че кредиторът на едноличния собственик не е кредитор на дружеството, поради което чл.267 от ТЗ не намира приложение спрямо него и неудовлетворяването му няма значение за приключване на ликвидационното производство. Позицията се базира на цитирана практика.

АВ-ТР е подала писмен отговор от 27.01.2023г., в който сочи, че счита, че жалбата е неоснователна по подробно изложените доводи, чрез процесуалния си представител юриск. Г.И..

Съдът, след като разглежда жалбата и писмените доказателства, приложени към заявлението и след извършена справка в електронната партида, намира следното от фактическа и правна страна:

Със заявление по образец № А4 20230123122157/23.01.2023 г. е направено искане за вписване на обстоятелства относно заличаване на дружеството "А.К.****" ЕООД, ЕИК *****, в резултат на проведена процедура по ликвидацията му, като е приложена декларация по чл.273 от ТЗ от ликвидатора и другите описани документи, включително начален счетоводен баланс при ликвидация, от който е видно, че дружеството има собствен

записан капитал от 1 000 лв., неразпределена печалба 7 хил. лв., отразена е и непокрита загуба -8 хил.лв. Представен е и краен счетоводен баланс, който е изцяло на нула, без данни да е отразен собствения капитал на дружеството.

Видно от данните по публичния ТР е видно ,че е вписан заповор на всички дружествени дялове на едноличния собственик на капитала по описаното постановление на НАП.

С обжалвания отказ, длъжностното лице от АВ-ТР е отказало вписване на исканото заличаване с аргумент, че от представените към заявлението документи не се установява спазване на процедурата по чл.73в от ТЗ. Прието е, че процедурата по уведомяването е формална и трябва да бъде спазена, независимо от това дали е налице имущество, което след разпределение да може да бъде обект на вземане от кредитора и едва след изтичане на срока по чл. 73в от ТЗ, ликвидаторът може да поиска заличаване на дружеството в търговския регистър като удостовери обстоятелствата по чл. 273 от ТЗ посредством изготвените от него заключителен баланс, пояснителен доклад и декларация, от които да е видно, че са защитени правата на кредиторите, наложили заповор върху дружествените дялове. Уведомяването им би дало на същите възможност да предприемат действия по защита на правото си на вземане върху ликвидационния дял на съдружника. /в този смисъл Решение №18/01.02.2017 г., постановено по т.д. №1/2017г. по описа на Апелативен съд Варна/

При така установеното от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена против обжалваем акт на ДЛР и в законоустановения срок, като е депозирана от процесуално легитимирано лице – заявителя в производството пред Агенция по вписванията, поради което е допустима. Предвид длъжимата от длъжностното лице по регистрация проверка по чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ, преди да разпорежи вписване на заявените обстоятелства следва да провери дали към заявлението са представени изискуемите документи, удостоверяващи подлежащото на вписване обстоятелство и дали последните удостоверяват съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона.

Спорният въпрос в случая е следва ли да бъде уважено искането за вписване на заличаване на дружеството, като не се спори, че не е спазена процедурата по чл.73в от ТЗ, доколкото ликвидаторът не твърди да е изпращал уведомление до този кредитор /НАП/ и не представя такова, нито пред АВ, нито с частната си жалба. Жалбоподателят твърди, че такова не е необходимо, тъй като парични средства няма и суми не се разпределят. Настоящият съдебен състав счита, че отказът е законосъобразен и следва да бъде потвърден. Безспорно е, че е вписан и наложен заповор върху дружествените дялове, който освен че има действието на забрана за разпореждане с вземането за ликвидационен дял, поражда защитата на кредитора, установена в нормата на чл. 73 в от ТЗ, според която плащания на съдружници и акционери, произтичащи от дялове или акции в търговско дружество, които са заложили или заповорирани, се извършват, ако кредиторът със залог или заповор не се противопостави в едномесечен срок след писменото уведомление, като при противопоставяне длъжимата сума се влага в банка за обезпечение на кредитора. Тази защита представлява специална форма на охрана на интереса на кредитора, наложил заповор върху дружествения дял на едноличния собственик на капитала, тъй като той не е кредитор на дружеството, поради което и не е включен в кръга на кредиторите, посочени в чл. 272 от ТЗ и за него срокът за заявяване на вземанията по чл. 267 ТЗ - 6-месечен от обявяване на поканата в Търговския регистър, не важи. За него законът предвижда нарочно писмено уведомяване, след което в зависимост от неговото поведение в рамките на законовия месечен срок, ликвидаторът или изплаща припадащата се съобразно дела му част от имуществото на съдружника - при бездействие на кредитора, или влага паричната стойност на дела в банка - при противопоставяне на кредитора. Процедурата по уведомяването е формална и трябва да бъде спазена, независимо от това, дали след удовлетворяване на кредиторите на дружеството е останало имуществото, което да подлежи на разпределяне между съдружниците съгласно чл. 271 ТЗ. В случая от представените доказателства не се установява спазването ѝ, което не се и отрича от заявителя. След като не е уведомен кредиторите по вписаните заповори, едномесечният срок по чл. 73в ТЗ все още не е започнал да тече, а едва след изтичането му ликвидаторът може да поиска заличаване на дружеството в Търговския регистър, като представи доказателства за влагане в банка за обезпечение на

кредиторите на дължимите по запорите суми до размера на ликвидационния дял на съдружника, респ. като удостовери обстоятелствата по чл. 273 от ТЗ посредством изготвените от него заключителен баланс, пояснителен доклад и декларация. Това от своя страна предпоставя законосъобразен отказ от вписване на исканото заличаване на търговеца от ТР. Съдът не споделя изложените от ликвидатора доводи, че поради липса на имущество, не следва да има уведомяване, тъй като именно с оглед поведението на кредитора може да се направи оспорване от него на изготвените счетоводни документи, още повече, че в случая въпреки непокритата загуба, дружеството трябва да има собствен записан и внесен капитал, който не е отразен в крайния баланс. В този смисъл има налице практика, която е в противен на цитираната от жалбоподателя смисъл, като същата не се ограничава само до посоченото от длъжностното лице решение на АС –Варна, а и много други като напр. решение №108/18.10.2021г. по т.д.№463/2021г. на АС-Варна, решение №223/03.02.2016г. по ф.д. №344/2016г. на АС-София, като дори и на съдията-докладчик, постановил едно от цитираните от жалбоподателя решения, а именно по т.д.№52/2022г., която е обективизирана в решение № 1970/04.12.2015г. по т.д.№6976/2015г., което е потвърдено и влязло в сила с решение на САС от 03.02.2016г. по фирм.дело №344/2016г., в което изрично се посочва, че обстоятелството дали има или не остатъчно имущество не подлежи на вписване в ТР, поради което няма как кредитор, обезпечил вземането си чрез наложен запор да се счита уведомен, и затова е необходимо да бъде изпълнено условието по чл. 73в от ТЗ и кредиторът да бъде писмено уведомен. Изпълнението на процедурата по чл. 73в от ТЗ е формална и необходима предпоставка, независимо дали в резултат на баланса ще се изплаща имущество, именно с оглед възможностите на този кредитор да защити правата си, като в случая това, че не е кредитор на самото дружество, не значи, че то не е задължено към него като трето лице. Ето защо без надлежно установяване на спазването на този факт, не може да бъде вписано приключване на производството по ликвидация и заличаване на дружеството.

С оглед гореизложените мотиви съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Съдът намира, че разноски не се следват на страните в настоящото производство. Новата разпоредба на чл. 25, ал. 6 от ЗТРРЮЛНЦ гласи, че в производствата съдът присъжда разноски на страните по реда на ГПК. Настоящото производство има характер на охранително такова и по аргумент от разпоредбата на чл. 541 от ГПК разноските, направени от жалбоподателя във връзка с това производство следва да останат за негова сметка, а такива не следват и на АВ, въпреки изхода на спора, тъй като тя няма качеството на страна – ответник в процеса, в каквато насока е формирана съдебна практика на горестоящата инстанция, а именно решение №117/04.03.2021г. на САС, ТО, 5ти състав по т.д.№169/2021г. и мн. др.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх. № 20230126124659, подадена от „А.К.***“ ЕООД, ЕИК *****/ в ликвидация/ от ликвидатора М. В. М. срещу отказ № 20230123122157/24.01.2023 г. на длъжностно лице по регистрация (ДЛР) при АВ, постановен по партидата на „А.К.***“ ЕООД, ЕИК ****/.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от съобщението до жалбоподателя.

Съдия при Софийски градски съд: _____